

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

I. Inuenda est, quamvis invitis, narratio foedissimorum facinorum per provincias patratorum à Legatis. Non omnia tamen congerenda. Comparandarum in primis divitiarum aviditatem in Legatis accusavit ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

expans in Concilio super Archiepiscopos & Episcopos regni Anglici, ad verum se commovet indignationem Anglorum.

III. Tum etiam propter munus acceptionem, & quia deprehensus cum meretricie ferebatur. Sed hanc narrationem esse falsam contendit illustrissimus Cardinalis Baronius.

IV. Referuntur verba sancti Bernardi, qui mores improbos cuiusdam Legati describit, rapacitatem illius in primis exagitat.

V. Rogerius Hovedenus in causa sancti Thome Cantuariensis loquens de Legatis Romanae Ecclesiae, ait eos plus aurum & argentum sive quam iustitiam & aequitatem.

VI. Ioannis Neapolitani horrenda cupiditas & avaritia, qui lucri causa etiam iniustissimam causam iniquissima sententia absolvit. Tum impudens eius responsum.

VII. Adeo vulgata tum res erat Legatorum avaritia, ut cum Ioannes Anagninus in Galliam missus esset ad revocandam concordiam inter Reges Francia & Anglia, & isti palam faveret, publice obiectum ei ab alio sit illum obsecisse sterlingos Regis Anglia.

VIII. Willelmus Episcopus Eliensis, Legatus in Anglia & Hybernia, gravis nimium fuit Ecclesiae Anglicanae, cunctos ad inopiam redigens. Elegans locus ex epistola Hugonis Episcopi Coventrensis, qui ait crucem illius Legati redemisse id est ad redemptionem coegisse omnes Ecclesias Angliae, nec fuisse aliquem immunitem qui crucis illius stigmata non sentiret. Sed ad excusandos istius Legati actus extant scripta Petri Blesensis & Celestini III.

I NVITUS aggredior narrationem tot fedissimorum facinorum per provincias patrorum à Legatis, quæ virorum sanctissimorum ac doctissimorum querelas ventustis temporibus non semel excitarunt. Etenim quando ita Deus voluit ut in me susciperem istud argumentum, revocandus gradus non est, immo per tot probra & discrimina pergendum est inoffenso pede. Scilicet ex illa turpium facinorum commemoratione illum maximum profectum percipiemus, quod ætatis nostræ felicitatem nobis gratulabimur, ætatis inquam nostræ, quæ cum remota multum sit à malis illis temporibus, non patitur nunc populationes provinciarum, & lætatur agnovisse tandem orbem necessariam non esse Legatorum præsentiam in provinciis, quæ tamen necessaria putabatur esse quo tempore frequentia Legatorum urgebantur. Narraturum igitur probra atque dedecora Legatorum, sequemur ordinem temporum; illud tamen in primis præfati, non omnia congerere nos quæ Romanum nomen ventustis temporibus in invdiam adduxerunt, sed quosdam tantum eventus colligere, ut ostendamus generalem fuisse eam pestilentiam, eisdemque fuisse omnium propè Legatorum mores, eandem comparandarum divitiarum aviditatem. Nam illud præcipuè in Legatis accusavit an-

tiquitas. Testis sit Willelmus Malmesburiensis; qui describens ea quæ anno MCXVII. acciderunt in Anglia ob frequentiam Legatorum, & ad propulsandam Legatorum ingrumentum rapacitatem, ut Baronij verbis utamur, ait illos nullo magno rei publicæ fructu advenisse, attamen cum grandi præda recessisse, & in ea causa commemorat violentiam denariorum. Nam & in principio regni Henrici, inquit, venerat Angliam ad exercendam legationem Guido Viennensis Archiepiscopus, qui postea Apostolicus fuit, tunc Anselmus, nec multo post quidam Petrus; omnesque reversi nullo effectu rei, grandi præda sui, Petrus maxime, quod omnes eum incendere carerent, qui esset filius Petri Leonis summi Romanorum Principis. Crebra ergo ad Angliam commebat legatio Romanorum insidiantium imbecillitati Radulphi. Sed effugabantur omnes cautela Henrici. Nolebat enim in Angliam præter consuetudinem antiquam recipere Legatum nisi Cantuariensem Archiepiscopum. illique libenter refringebant impetum propter violentiam denariorum.

II. Aliquot exinde post annos, cum Ioannes Cremenensis sanctæ Romanæ Ecclesie Tituli sancti Chrysogoni Presbyter Cardinalis venisset in Angliam, proque dignitate Legati primum locum ubique occuparet super Episcopos, etiam in Conciliis, commovit ea res animos provincialium, quia nova præsumebantur. Rem ita narrat Gervasius Dorobernensis in actibus Pontificum Cantuariensium: *His diebus venit in Angliam Legatus quidam nomine Iohannes, à Willelmo Cantuariensi Archiepiscopo & Turstano Eboracensi & Episcopis Angliæ nimis pompose susceptus est. Post moicum idem Legatus, peragrata Angliæ, celebravit Concilium apud Westmonasterium, & totam Angliam in non modicam commovit indignationem. Videres enim rem eatenus regno Anglorum inauditam, Clericum scilicet presbyterij tantum gradu perfunctum Archiepiscopis, Episcopis, Abbatibus, totiusque regni nobilibus qui confluerant, in sublimi solio præsidere, illos autem deorsum sedentes ad nutum ejus vultu & auribus animum suspensum habere. Die quoque Pasche cum idem primò veniret in Angliam, officium diei loco Summi Pontificis in matrice Ecclesiæ celebravit, eminenti cathedra præsidens, & insignis pontificalibus utens, licet non Episcopus sed simpliciter fuerit Presbyter Cardinalis. Quæ res quàm gravi multorum mentes scandalor vulneraverit, & inusitata negotij novitas & antiqui regni Anglorum detrita libertas satis indicat.*

III. Non solum autem propter hanc novitatem in se concitavit hic Ioannes odia Anglorum, sed etiam propter munus acceptionem, ut observat Henricus Archidia-

Baron. ad an. 1117. §. 9.

Willelmus Malmebur. lib. 1. c. 57. pontif.

Vide infra cap. 51. §. 4.

Gervas. Dorob. pag. 1064.